

tilfældet er ved beregningen af den sognekommunale ejendomsskyld — yderligere nedsættes med det for alle ejendomme gældende ensartede faste fradrag og eventuelt med det særlige fradrag for hver beboelseslejlighed udover én.

Til § 19.

Denne bestemmelse svarer ganske til forslagets § 15 vedrørende fordeling af fikseringsværdien i sognekommunerne, jfr. også statsejendomsskatte-lovens § 78.

Til § 20.

Ifølge den kommunale ejendomsskatte-lovs § 19, stk. 1, nr. 1 og 2, er ejendomme, der efter loven umiddelbart er fritaget for grundskyld, eller som i henhold til de derom gældende bestemmelser fritages for grundskyld af kommunalbestyrelsen, også fritaget for kommunal ejendomsskyld. For bykommunerne gælder bestemmelserne i § 4, stk. 1, i fikseringsloven af 15. februar 1957, der svarer til bestemmelserne i statsejendomsskatte-lovens § 79, stk. 1 og 2. Da ejendomsskylden i sogne- og amtskommunerne ved nærværende lovforslag foreslås fikseret på samme måde som ejendomsskylden til bykommunerne og til staten, har man affattet de fælles fritagelsesbestemmelser på samme måde som de nævnte fritagelsesbestemmelser i fikseringsloven og statsejendomsskatte-loven.

Der har ikke forud for fikseringsloven af 15. februar 1957 været udtrykkelig lovhjemmel til at tilstå ejendomme, der er vurderet som bygninger på fremmed grund, fritagelse for kommunal ejendomsskyld. Ved fikseringslovens § 4, stk. 2, blev det imidlertid bestemt, at i tilfælde, hvor der af finansministeren i henhold til statsejendomsskatte-loven er tilstået en sådan ejendom hel eller delvis fritagelse for fikseret ejendomsskyld til staten, indtræder tilsvarende fritagelse for den fikserede kommunale ejendomsskyld. Man har imidlertid fundet det mere hensigtsmæssigt, at der tilvejebringes en ordning — gældende for såvel bykommuner som sogne- og amtskommuner — hvorefter ejendomme af den nævnte art *umiddelbart* fritages for kommunal ejendomsskyld i det omfang, der ville tilkomme dem en sådan fritagelse, hvis grund og bygning havde haft samme ejer, jfr. forslagets § 7. Endvidere foreslås det, at kommunalbestyrelsen skal have adgang til at meddele sådanne ejendomme hel eller delvis fritagelse for kommunal ejendomsskyld, i tilfælde hvor de ville have opfyldt betingelserne for at opnå bevillingsmæssig fritagelse i henhold til forslagets §§ 8-9, såfremt grund og bygning havde haft samme ejer. Til en sådan ordning sigter bestemmelserne i forslagets § 20, stk. 2.

Til § 21.

Bestemmelserne i denne paragraf om fritagelse for kommunal ejendomsskyld af fredede ejendomme, frugtplantager, ejendomme med fritagelse for ejendomsskyld i henhold til byggestøttelovgivningen samt plantager svarer såvel til de nugældende regler i den kommunale ejendomsskatte-lovgivning som til reglerne i statsejendomsskatte-loven, jfr. dennes § 80.

Til § 22.

Denne bestemmelse, der vedrører det forhold, at en i flere kommuner beliggende ejendom under ét er vurderet til grundskyld, fastslår bl. a., at ved afgørelsen af spørgsmålet om, hvorvidt forskelsværdien er kommet ned under den grænse, ved hvilken fikseringsværdien bortfalder, jfr. §§ 14 og 18, skal ejendommen *som helhed* og ikke de i de enkelte kommuner beliggende dele tages i betragtning. Denne regel er nødvendig for at undgå, at ejendomme af den omhandlede art får mulighed for at opnå en urimelig lempelse af ejendomsbeskatningen i forhold til de ejendomme, der helt er beliggende i en enkelt kommune.

Til § 23.

Denne bestemmelse svarer til § 23, stk. 1, i den kommunale ejendomsskatte-lov. I forbindelse med fiksering af ejendomsskylden i bykommunerne blev det bestemt, at reglerne om fikseringen skulle finde tilsvarende anvendelse ved beregning af dækningsafgift af bygningsværdi, jfr. fikseringslovens § 26. De ekstraordinære grundskyld- og ejendomsskyldpromiller, der opkræves i bykommunerne i henhold til loven af 27. december 1958, skulle i henhold til lovens § 6 lades ude af betragtning ved beregning af dækningsafgift. Da de ordinære og de ekstraordinære ejendomsskatter efter lovforslaget fremtidig skal opkræves under ét, vil det være ønskeligt at revidere dækningsafgiftsvedtægterne i bykommunerne under hensyn hertil. Med henblik herpå er der i forslagets § 35, stk. 2, optaget en bestemmelse om ophævelse af de for disse kommuner stadfæstede dækningsafgiftsvedtægter. Der skal således stadfæstes nye vedtægter i bykommunerne med virkning fra og med skatteåret 1961-62.

Til § 24.

I den kommunale ejendomsskatte-lovs § 23, stk. 2 og 3, er der hjemmel for Københavns kommune til at opkræve vandafgift og for Københavns og Frederiksberg kommuner til at opkræve afgift for bortførsel af dagrenovation. Disse særbestemmelser er historisk betinget og kunne, såfremt de overførtes uændret i en ny ejendomsskatte-lov, måske give an-